

La nova onada sud-coreana

rien de veure's com un procés, no pas com un projecte —amb els conseqüents alts i baixos, retrocessos i victòries—. Però, al capdavant, aquests models són els únics que la gent del Pròxim Orient pot sentir-se com a seus, i els únics que poden suportar la pressió del temps i els canvis en les circumstàncies geopolítiques.

El cas més urgent és l'Iraq. El repte és com fer naixer, de les cendres d'una de les dictadures més brutals dels darrers temps, un sistema representatiu, pacífic, democràtic i universal. Malgrat que tots els membres de la comunitat internacional haurien d'ajudar en el procés d'estabilització i de reconstrucció, ningú, des de dins o des de fora de la regió, no pot, o no hauria d'imposar, la seua imatge d'un Iraq en pau i en democràcia sobre la gent. Els iraquians són hereus d'una gran civilització, i tenen recursos naturals i humans molt valuosos. Tenen dret, i segurament també tenen capacitat, per decidir el seu destí.

L'Iran està preparat per donar ple suport i per contribuir a qualsevol procés genuí dels iraquians en aquesta direcció, un procés que hauria d'estar legitimat, també, per les Nacions Unides. No cerquem interferir ni imposar cap tipus de govern als iraquians, i creiem que tothom hauria de fer el mateix.

Iran i els països veïns han pagat un peatge molt car per aquestes tres guerres: hi han perdut moltes vides humanes, estabilitat econòmica i confiança nacional i regional. No ens podem permetre de perdre una altra oportunitat.

Cap interès immediat o cap propòsit polític o ideològic no és prou important per permetre que hi guanye la confrontació, la imposició, l'exclusió i la rivalitat. Ens hem d'unir per construir un futur millor per a la nostra regió.

Vaig nèixer i em vaig criar a Corea del Sud fins que, als tretze anys, vaig emigrar als Estats Units. L'any passat vaig visitar totes dues Corees i vaig ser testimoni de protestes antiamericanes a Pyongyang i a Seül. Cinquanta anys després de l'armistici que va posar fi a la guerra de Corea, molts coreans de tots dos costats del paral·lel 38 continuen odiant els americans.

Malgrat que els nord-coreans encara trauen foc pels queixals, de la fúria que tenen contra els Estats Units, els sud-coreans han passat a la fase de ressentiment. Seül es vana de tenir uns *starbucks* immensos (cadena de cafeteries, a l'estil nord-americà), i els joves sud-coreans fan mans i mànigues per tenir aspecte i accent occidentals —es fan líftings facials i alteracions a la llengua—, però la ira que covent contra els Estats Units és ben patent.

Al llarg de la història, Corea ha estat subjugada a la Xina, a Mongòlia i al Japó. Després que s'alliberaren de la dominació japonesa, el 1945, els EUA esdevingueren el seu "gran germà". Però, ara que ja són la tercera economia asiàtica més forta, els sud-coreans —i especialment els joves— ja no volen fer de "germans petits" de ningú. No es refien dels americans, i tampoc no volen que entren amb les tropes a casa seua. Creuen que totes dues Corees s'unificarien, si els Estats Units no es ficaren on no els demanen, un fet que el president Bush hauria d'entendre la setmana vinent, quan es reunisca amb el nou president de Corea del Sud, Roh Moo-hyun, que va acaparar els vots de la gran majoria de joves sud-coreans.

Quan jo feia primària a Corea del Sud, a Kim Il-sung, que llavors era el gran líder de Corea del Nord, el caricaturitzaven com un porquet, colrat de galtes i amb unes banyes de dimoni. Quan dinàvem, els professors ens demanaven que ens acabàrem l'arròs, i que ho férem pels pobres xiquets famolencs de Corea del Nord. Al vestíbul del col·legi, a més, hi havia un pòster amb les darreres paraules d'un dels herois infantils, Lee Sung-bok, que deien que havia mort a mans dels soldats nord-coreans perquè havia cridat "Odie els comunistes!".

Avui les coses han canviat. Els llibres de text atribueixen a Kim Il-sung el mèrit

d'haver derrotat les forces d'ocupació japoneses, i al seu fill, Kim Jong-il, l'actual líder de Corea del Nord, no l'anomenen dictador, sinó "president".

Aquesta percepció cada vegada més positiva de Corea del Nord reflecteix els lligams històrics i culturals. La guerra va separar més de deu milions de famílies, cosa que, per als seguidors de Confuci, és la pitjor desgràcia. Malgrat que ja fa més de mig segle de la guerra, el desig de reunificació roman encara en l'essència de la cultura coreana.

Els joves coreans del sud no recorden la guerra. El que sí que recorden són els dictadors que, amb suport militar i dels Estats Units, van governar els darrers anys de la dècada dels vuitanta, i feien brandar l'amenaça de Corea del Nord a qualsevol que hi estiguera en desacord. Com a resultat, els joves desconfien del Govern. Creuen que la guerra de Corea mai no va ser realment una guerra civil, sinó més aviat un conflicte de poder, i culpen els Estats Units de dificultar la reunificació.

La imatge que tenen d'una Corea feliç no té en compte l'afecció de Kim Jong-il per les armes nuclears i pel culte al líder que vol potenciar. Veuen Corea del Nord, on han mort de fam uns dos milions de persones, com la germana pobra i oblidada per culpa de la política americana. Aquesta simpatia té poc a veure amb el règim de Kim Jong-il, i molt amb el desig de ser independents dels EUA.

El fet que Roh s'haja decantat ara cap als americans, després de les eleccions, no els dona molta confiança, i la retòrica de "l'eix del mal" que practica Bush no fa altra cosa que posar sal a la nafra d'aquesta manca de fe en el Govern.

Ja veurem si la reunió de la propera setmana fa alguna cosa per reconciliar la jove generació amb la política. El problema és que els joves sud-coreans han après a no escoltar, una actitud de manca d'il·lusió que es deriva, en gran part, del llegat de la guerra de Corea i del paper dels americans a l'hora de perpetuar-la.

Suki Kim és autora de la novel·la "The Interpreter"

© The New York Times — EL TEMPS
Traducció: Maite Insa

M. Javad Zarif és ambaixador de l'Iran a les Nacions Unides

© The New York Times — EL TEMPS
Traducció: Maite Insa